

som derved vil indtræde for de private Grunde, men at det vil være billigt og i Statskassens egen Interesse at lade en væsentlig Deel af Gevinsten tilflyde de private Ciere. Det er kun nogle mindre Forandringer i Fastsættelsesmaaden, som Udvalgets Fleertal indstiller. Det er saaledes neppe hensigtsmæssigt at lade Grundene inddele i Classer og fastsætte bestemte Beløb pr. Quadratalen som Vederlag; det lader sig ikke let foruberegne, om Maximum af Værdiforhøielsen passende udtrykkes ved en Sum af 5 eller 6 Rd. pr. Quadratalen, eller om 64 $\frac{1}{2}$ er et passende Minimum. Det synes rigtigere at give Taxationscommissionen, hvis Hverv neppe derved vil blive vanskeliggere, aldeles frie Hænder til at ansætte Værdiforøgelsen efter alle de foreliggende Omstændigheder og da bestemme Vederlaget for de private Grundeiere i de første 5 Aar til Halvbelen heraf. Commissionens Sammensætning borger for, at Statens Interesse ikke herved bliver tilfidsat, og paa den anden Side har man i Dvsflet om at naae Overenskomst med alle Grundeiere, eller i alt Fald med saa mange som mulig, en Garanti imod overdrevne Burderinger. Det vil formeentlig bidrage til at lette Afgjørelsen og være uden Betænklichkeit for Staten, at Vederlagssummen, forsaavidt den ikke udredes contant imod passende Afdrag, kan — istedetfor ubetinget at stilles paa første Prioritet, hvilket vilde gjøre det umuligt for mange Ciere at benytte Tilbudet — prioriteres i Grundene paa en saadan Maade, som af Regjeringen findes betryggende, og at den gjøres nopsigelig fra Statskassens Side i et længere Tidsrum, f. Ex. i indtil 25 Aar.

Det tør antages, at Udarbejdelsen af de fornødne Planer, om hvilke Communalbestyrelsen skal høres, og Taxationen af Grundene, der først kan finde Sted, naar Planerne ere fastsatte, ville medtage en Tid af mindst et Aar. Naar da den Bekjendtgjørelse skeer, hvor efter den femaarige Frist begynder at løbe, vil man kunne have et nogenlunde begrundet Skjøn, om der vil blive gjort Brug af den Bemyndigelse, som den af Udvalget foreslaaede nye Paragraph giver Regjeringen til inden to Aar efter Lovens Stadfæstelse at afslutte et Kjøb med Kommunen, eller om dette Forsøg paa at bringe hele Sagen i Commu-

nens Haand maa ansees for mislykket. Der vil i alt Fald ikke hengaae nogen synderlig lang Tid efter Bekjendtgjørelsen, førend dette Spørgsmaal vil være definitivt afgjort, og de private Grundeiere have da noget Sikkert at holde sig til.

Udvalget har beholdt Lovforslagets Bestemmelser om noget forskjelligt Vilkaar efter Udløbet af en første og en anden femaarig Periode, alene med de Forandringer, der ere en nødvendig Følge af de anthydede Endringer i Værdiforhøielsen's Beregning og Vederlagets Fastsættelse.

Da Værdiforøgelsen for de private Grunde vil komme til væsentlig at beroe paa deres Vælggenhed i Forhold til Planerne for Bebyggelsen, navnlig paa Retningen af Hovedadgangene til Ståden og en disse forbindende Tværgade, maa der være forbeholdt Regjeringen Afgang til at udstikke disse og expropriere de dertil fornødne private Grunde samt Bemyndigelse til at overlade Kommunen Arealer af sine Grunde, som maatte behøves. I hvilken Udstrækning saadanne Expropriationer maae foregaae, vil beroe paa Vælskaffenheden af de endnu ikke udarbejdede Planer, men det forudsættes, at Regjeringen herved tager Hensyn til ikke uden Nødvendighed at behyrde Statskassen, og at Expropriationernes Sværksættelse lempes efter den Udstrækning, i hvilken de private Grundeiere indløse deres Byggefrihed.

Ved Loven af 8de Januar 1852, som flyttede Demarcationslinien ind til dens nuværende Plads, blev det forsømt at træffe Bestemmelser, der kunde sikke en ordnet og planmæssig Bebyggelse af det udstrakte Terrain, som derved frigaves, og Følgerne heraf have været meget beklagelige. De Strækninger, hvorom det nu foreliggende Udkast handler, ere den egentlige By endnu nærmere, og det maa paastjønnes, at Regjeringen, belært ved den tidligere Erfaring, har tilspøiet en Række Bestemmelser, der gaae ud paa deels at tilvejebringe en ordnet og samlet Plan for Kjøbenhavns Udvidelse indtil Sørerne, deels at sikke en hensigtsmæssig Bebyggelse med tilstrækkelig brede Gader, passende Gaardsrum, Regulering af Grundene, Ordning af Afløb osv. Disse Bestemmelser, som for en Deel støtte sig til almindelige Love fra Tiden efter 1852, kan